

сно, старанно та чесно виконувати. Кількість людей, які притримуються таких поглядів, починає зростати. Якщо у суспільстві вже більшість таких людей, то навіть якщо влада і не перейняла цю тенденцію, то з більшості свідомих людей обов'язково з'явиться людина, яка піде балотуватися на президентські вибори. І оскільки вже в суспільстві більшість свідомих людей, вони, проаналізувавши всі обставини, обов'язково віддадуть свій голос саме тому кандидату, який більше всього буде на це заслуговувати. І саме цей момент буде першою якісною зміною влади в Україні.

Література

1. Київський міжнародний інститут соціології [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.kiis.com.ua/>
2. Іванова Н. Ю. Політологія: навч. посіб. / Н. Ю. Іванова, В. Ф. Смолянюк. — К.: КНЕУ, 2011. — 347 с

Добиш І. О.

(фінансово-економічний факультет, IV курс)

ПЕНСІЙНЕ СТРАХУВАННЯ: СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ В УКРАЇНІ

Актуальність теми. Пенсійний фонд України сьогодні не в змозі забезпечити належне фінансування пенсійних виплат громадянам. За офіційними даними, борг ПФУ складає за підсумками 2012 р. понад 27,2 млрд грн [3]. Проте Б.Кушнірук зазначає: «у Пенсійного фонду зараз 40—50 мільярдів — непокритий борг» [5]. Роботодавці змушені сплачувати єдиний соціальний внесок (ЄСВ), що складає 36,76 — 49,7 % від нарахування на заробітну плату. Громадяни, що є пенсіонерами, отримують пенсії у розмірах, недостатніх для забезпечення їх фізіологічного існування, оскільки розмір мінімальної пенсії складає 894 грн, а середній прожитковий мінімум вже досяг 1147 грн [2]. На наш погляд, все це є свідченням нагальності реформування системи пенсійного забезпечення в Україні.

Виклад основного матеріалу. Відповідно до Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» [1], який набрав чинності з 01.01.2004 р., в Україні, на даний час, пе-

редбачено паралельне існування двох систем пенсійного забезпечення: солідарної системи та обов'язкової накопичувальної системи. Проте фактично продовжує існувати лише солідарна система пенсійного забезпечення, оскільки ще не створено підґрунтя для впровадження обов'язкового накопичувального страхування. Важливим фактором, що стримує впровадження накопичувальної системи, є дефіцит Пенсійного фонду України, до якого спричиняє низка чинників — скорочення кількості працездатного населення, зростання відсотку людей пенсійного віку та посилення процесу старіння нації в Україні. Зростання суми видатків Державного бюджету України у 2007—2012 рр. у 3,5 рази не вирішує проблеми пенсійного забезпечення, але лягає непідйомним тягарем на платників податку та економіку держави в цілому.

На наш погляд, на особливу увагу заслуговують проблеми, що стосуються як реалізації обов'язкового пенсійного забезпечення так і діяльності недержавних пенсійних фондів. Основну проблему ми вбачаємо у відсутності кореляції між розміром трудових пенсій та трудовим стажем і сплаченими пенсійними внесками, що після впровадження згаданого вище закону призвело до фінансової «зрівнялівки» пенсійного забезпечення населення. Не менш гострою лишається проблема тінізації національної економіки та приховування реальних розмірів зарплати, що обумовлює зменшення надходжень до ПФУ. Для солідарної системи пенсійного забезпечення проблема постає в залежності доходів Пенсійного фонду від демографічних ризиків, що зумовлює отримання громадянами недостойних пенсій та посилення тиску податкового тягара на роботодавців.

Реалізація недержавного пенсійного забезпечення в Україні також стикається з рядом проблем, які стримують його розвиток. Ми вважаємо, що основною є недостатність інформації про діяльність недержавних пенсійних фондів, оскільки за опитуваннями тільки 45 % населення у цілому знайомі з програмами пенсійного страхування. Гальмує розвиток НПФ недовіра населення, яка спричинена їх нелегальною діяльністю впродовж 1990—2004 рр., тобто до впровадження Закону України «Про страхування». За прогнозами Кабінету Міністрів України, при впровадженні обов'язкової накопичувальної системи пенсійного забезпечення очікується сукупний середній розмір пенсійних виплат на рівні 55—60 % середньої заробітної плати в Україні, тоді як нині такі виплати коливаються навколо 35 % [4]. Ми переконані, що другий рівень пенсійної системи посилить залежність розміру пенсії

від трудового вкладу особи та дозволить застрахувати майбутніх пенсіонерів від негативних демографічних тенденцій.

На нашу думку, для ефективного впровадження обов'язкової накопичувальної системи пенсійного забезпечення необхідно створити Комітет з впровадження та реалізації пенсійної реформи в Україні, що регулюватиме процес впровадження другого рівня пенсійної системи та забезпечить недоторканість персоніфікованих рахунків громадян. Даний колегіальний орган повинен контролювати надійність напрямів інвестування коштів з індивідуальних рахунків громадян для збереження накопичених коштів.

Вважаємо за необхідне зменшити навантаження на фонд оплати праці роботодавців за рахунок перерахування частини обов'язкових пенсійних внесків до Накопичувального фонду — із заробітків працівника. Пропонується поступове зменшення відсотку відрахування до Пенсійного фонду України з 2014 року на 3 %, з 2019 р. ще на 3 %, і так до 2044 р., коли розмір відрахувань до Пенсійного фонду буде на рівні 15,26 %. Разом з тим з кожним роком запроваджувати збільшення обсягів обов'язкового накопичувального страхування. Відповідно, на нашу думку, за 30 років Україна зможе повністю перейти до тривірневої пенсійної системи. Для впевненості громадян у недоторканності їх рахунків вважаємо за необхідне передавати обліковані на персональному пенсійному накопичувальному рахунку кошти у спадок відповідно до заповіту, як заощаджені кошти іншого громадянина.

Висновки. Незважаючи на запровадження нової пенсійної реформи, в Україні фактично продовжує існувати солідарна пенсійна система. Багато чинників негативно впливають на її фінансове забезпечення та створюють невиправдане високе податкове навантаження на платників до Пенсійного фонду. Вважаємо за необхідне запровадити перехід до трьохрівневої системи пенсійного забезпечення вже з 2014 року, для цього пропонуємо створити Комітет з впровадження та реалізації пенсійної реформи.

Література

1. Закон України від 09.07.2003р. №1058-IV «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1058-15>.
2. Закон України від 06.12.2012 р. №5515-VI «Про Державний бюджет України на 2013 рік» [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/5515-17>.
3. Інформація про виконання бюджету Пенсійного фонду України за 2012 рік [Електронний ресурс]. — Режим доступу:

http://www.pfu.gov.ua/pfu/control/uk/publish/article?art_id=210010&cat_id=94750

4. Розпорядження Кабінету Міністрів України №1224-р від 14.10.2009р. «Про схвалення Концепції подальшого проведення пенсійної реформи» [Електронний ресурс]. — Режим доступу: — <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1224-2009-%D1%80>

5. Пенсійний фонд має 40-50 мільярдів непокритих боргів — експерт [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://gazeta.ua/articles/business/_pensijnij-fond-mae-40-50-milyardiv-nepokritih-borgiv-ekspert/490445.

Довга Т. А.

(обліково-економічний факультет, III курс)

ЗАСТОСУВАННЯ МЕТОДІВ ПРОБЛЕМНОГО НАВЧАННЯ У ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІЙ ПІДГОТОВЦІ СТУДЕНТІВ КНЕУ

Мислити людина починає, коли в неї виникає потреба щось зрозуміти. Мислення зазвичай починається з проблеми чи запитання, з подиву чи нерозуміння, з протиріччя...

Рубінштейн С. Л.

Однією з найбільш цінних якостей сучасного фахівця-економіста є його здатність до наукового пошуку та інновацій у конкретній сфері професійної діяльності. Тому пріоритетного значення набуває формування науково-дослідницької компетенції майбутніх економістів. Необхідно зазначити, що забезпечення високого рівня інтелектуально-особистісного розвитку студентів, формування дослідницьких умінь, активізації пошукової активності може бути досягнутим через модернізацію технологій, методів та засобів навчання, серед яких вагоме місце посідають методи проблемного навчання.

Аналіз наукових розробок і публікацій показав, що проблемному навчанню приділяли і приділяють значну увагу такі науковці як В. Бондар, Л. Борисенко, В. Галузинський, О. Гулай, М. Євтух, О. Євдокимов, В. Калошин, О. Киричук, І. Козловська, І. Лернер, А. Матюшкін, М. Махмутов, Н. Ничкало, В. Сластьонін, О. Снісар, Д. Чернилевський. Відзначаючи ґрунтовність проведених наукових досліджень, варто зазначити, що деякі аспекти проблемного навчання потребують пода-